

Ο ΒΩΜΟΣ

Ἡ ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης¹ ἐπιβληθεῖσα νέα τάξις πραγμάτων εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν εὐρίσκει ἀπλῶς σύμφωνον τὴν ἐφημερίδα αὐτήν. Τὴν εὐρίσκει ἐν μέρει ὑπεύθυνον. Διότι ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἡ ἐφημερίς αὐτὴ συνέστησε καὶ ηὔχθη ὅπως ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Κράτος τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καὶ τῶν ἐλευθεριῶν ἀντικαταστήσῃ, ἔστω καὶ πρὸς καιρὸν, νέον Κράτος ἐπιβολῆς καὶ αὐστηρότητος. Τὰς ἐπὶ τούτου σκέψεις της, τὰς γνώμας της περὶ τῆς ἀνελευθερίας εἰς ἣν ἔχουν περιέλθει οἱ καλοὶ πολῖται λόγῳ τῶν ἐλευθεριῶν τὰς ὁποίας κατεχράσθησαν οἱ κακοί, περὶ τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ, ὁ ὁποῖος, φλυαρῶν καὶ κομματιζόμενος, ἀπειργάσθη τὴν γενικὴν καὶ τὴν ἰδίαν κατάρρευσιν, ἔχει ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ἐκθέσει συχνά, διὰ μακρῶν, εἰς πολὺσθηλα ἄρθρα, τὰ ὁποῖα εὖρον πάντοτε σχεδὸν συμπαθῆ εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν της ἀπήχησιν. Ὅταν διὰ πρῶτην φοράν ἦλθε τὸ Λαϊκὸν κόμμα εἰς τὴν Ἀρχὴν ἐν μέσῳ τῆς παραζάλης μιᾶς στρατιωτικῆς ἀνταρσίας, ὅταν ἀργότερα ἐγένετο ἡ Ἀπόπειρα καὶ ἡ περὶ αὐτὴν μάχη παρέλυε δλόκληρον τὴν κρατικὴν μηχανήν, μετὰ τὸ τρομακτικὸν Κίνημα τοῦ Μαρτίου, εὐθὺς ὡς ἦλθε ὁ Βασιλεὺς, ἡ «Καθημερινή» ἐζήτησε ἄλλοτε μίαν Κυβέρνησιν Ἐθνικὴν ἕξω τοῦ Συντάγματος δρῶσαν, ἄλλοτε τὴν ἐπιβολὴν μιᾶς τιμίας Δικτατορίας, ἄλλοτε τὸ Διευθυντήριον, καὶ πάντοτε τὴν ἐπι-

βολὴν ἐνὸς Κράτους τὸ ὁποῖον θὰ ἔφθανε διὰ τὴν σταματήσῃ διὰ τῆς βίας τὴν ἐμφύλιον μάχην, νὰ κτυπήσῃ κατακέφαλα τὴν δημογωγίαν, νὰ ἀναπλάσῃ τὸ Κράτος, νὰ ἀναστήσῃ τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα, νὰ ἀποκαθάρῃ τὴν κοινωνίαν. Οὕτω, ὅταν τὴν νύκτα τῆς προχθесινῆς Τρίτης ἐγνώσθη ὅτι ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς συμφώνου πρὸς τὰς εὐχὰς αὐτὰς προσπαθείας, ἡ «Καθημερινή» δὲν εἶχε κανὲν ἄλλο δικαίωμα παρὰ νὰ χειροκροτήσῃ μὲ τὰς δύο της χεῖρας —καὶ δι' αὐτὸ ἴσως δὲν ἔγραψε— καὶ ν' ἀνακράξῃ, ὅπως ὁ Συμεὼν, ὅτι δύνανται τώρα νὰ τὴν ἀπολύσῃ ὁ Κύριος. Δικαίωμα καὶ καθήκον. Διότι, καθὼς ἐδήλωσε, θεωρεῖ ὑποθεσιν τιμῆς τὴν συμμετοχὴν της εἰς τὰς εὐθύναις τῆς σημερινῆς καταστάσεως. Θὰ βαδίσῃ λοιπὸν, ἴσως τραχὺν καὶ ἀνάντη καὶ δύσκολον τὸν δρόμον τῆς δημιουργίας, τῆς ἐργασίας καὶ τῶν κινδύνων μαζὶ μὲ τοὺς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Στέμματος ἀναλαβόντας τὴν παλινόρθωσιν τῆς Ἑλλάδος. Θὰ προσπαθήσῃ νὰ συμβάλῃ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών της εἰς τὸ ἔργον των, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι βαρὺ. Θὰ μετὰσχῃ, κατάκοπος ἴσως ἐκ τῆς εἰκοσαετοῦς διαμάχης τῆς ὁποίας μετέσχε, εἰς τὴν ἐθνικὴν λαμπαδηδρομίαν. Καὶ εἶναι βεβαία ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου θὰ συναντήσῃ εὐγνώμονα τὸν Βωμόν, τὸν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ καταθέσῃ τὸ φῶς. Τὴν πνοήν, τοὺς κόπους, τὰς προσπαθείας της...

1. Ἡ «Καθημερινή», ὅπως καὶ οἱ ἄλλες ἔφημερίδες, δὲν ἐκυκλοφόρησε τὴν Τετάρτη 5 καὶ τὴν Πέμπτη 6 Αὐγούστου. Τὴν Τρίτη 4 Αὐγούστου, στίς 10 τῆ νύχτα, ὁ βασιλεὺς ὑπέγραψε τὰ δύο διατάγματα ποὺ ἐπέβαλλαν τὴ δικτατορία, τὰ ὁποῖα τοῦ παρουσίασε ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἀφοῦ προηγουμένως τὰ εἶχε ὑπογράψει τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιον. Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ διατάγματα ἀνέστειλε τὶς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 5, 6, 10, 11, 12, 14, 20 καὶ 95 τοῦ Συντάγματος καθ' ὅλον τὸ κράτος, ὡς ἀπειληθεῖσθαι σοβαρᾶς διαταράξεως τῆς δημοσίας τάξεως» καὶ τὸ ἄλλο διέλυε τὴ Βουλὴν. Μία ἀπὸ τὶς ἐντολές, ποὺ ἔδωσε ὁ Μεταξᾶς ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα μετὰ τὴν ὑπογραφή τῶν διαταγμάτων, ἦταν νὰ ἀπαγορευθεῖ ἡ ἔκδοσις τῶν ἔφημερίδων.